

L a n d s k a p s n ä m n d e n s framställning
till Ålands landsting med anledning av vicetalmannen
Herman Mattssons med fleras petition av den 18 feb-
ruari 1941 angående uppdrag åt landskapsnämnden att
överväga sådana ändringar av kommunallagarna för lands-
kommunerna i landskapet Åland och Mariehamn, att per-
soner, som åtnjuta naturaförmåner och av vilkas lön
innehållande skall ske enligt lagen om folkpensione-
ring, icke måtte drabbas av oskäligen beskattning jäm-
förda med andra skattskyldiga.

Nr 5/1942.

Sedan vicetalmannen Herman Mattsson med flera uti en till Landstinget
ingiven petition av den 18 februari 1941 på däri framhållna skäl föresla-
git, att Landstinget ville anhålla om landskapsnämndens utlåtande beträffan-
de i petitionen berörda omständigheter samt eventuellt förslag till så-
dan ändring av kommunallagen för landskommunerna på Åland, liksom ock för
Mariehamns stad, att sådana anställda, som åtnjuta naturaförmåner och av
vilkas lön innehållande skall ske enligt lagen om folkpensionering, icke
måtte drabbas av oskäligen beskattning jämförda med andra skattskyldiga,
samt Landstingets lagutskott i sitt betänkande Nr 4/1941 av den 21 febru-
ari 1941 gjort förslag om, att Landstinget, med bifall till petitionärer-
nas anhållan, ville besluta att inbegära landskapsnämndens utlåtande och
förslag i saken, har Landstinget vid plenum den 24 i nämnda månad enhälligt
fattat beslut i enlighet med lagutskottets förenämnda förslag. Landstingets

beslut har delgivits landskapsnämnden i skrivelse av den 31 mars 1941.

Landskapsnämnden hade haft för avsikt att insända sin framställning i ärendet till Landstingets höstsession sistförflutna år, men enär frågan var betydelsefull ur beskattningssynpunkt och särskild utredning därför måste införskaffas, kunde landskapsnämndens plan härutinnan icke förverkligas, emedan alla yttranden icke inkommit före höstsessionens avslutande.

Lagutskottet har i sitt ovannämnda, väl motiverade betänkande ansett sig icke kunna finna någon möjlighet att genom landskapslagstiftning undvika de orättvisor petitionärerna påpekat, ifall taxeringsnämnderna icke inse sin rättighet att självständigt och oberoende av socialministeriet verkställa den uppskattning petitionärerna avsett, men utskottet har dock ansett frågan vinna på ytterligare utredning.

I avseende å utredning har landskapsnämnden inom landskapet vänt sig med anhållan om utlåtande till taxeringsnämnden i Mariehamn samt till två personer i taxeringsärenden erfarna kommunalnämndsordförande. Dessa yttranden biläggas denna framställning. (Bilaga I, II och III). Emedan Finlands Stadsförbunds kommunala centralbyrå måste anses såsom en av de främsta skickliga på kommunalväsendets område, har landskapsnämnden jämväl hos denna anhållit om utlåtande i ärendet, vilket även avgivits den 3 december 1941. De tre förstnämnda yttrandena gå samtliga i huvudsak ut på, att någon särskild lagstiftningsåtgärd icke erfordras i syfte att förverkliga petitionärernas önskemål, änskönt detsamma är värt allt beaktande. Och den kommunala centralbyråns utlåtande, som synnerligen väl belyser förhandenvarande

fråga, utmynnar även det däri, att någon särskild lagstiftning för landska-
pet icke är påkallad för att bringa ordning och reda i taxeringen av löne-
inkomster, då ju lagen om folkpensionering, ehuru den kunde hava varit
till större hjälp för kommunaltaxering, ändock icke är ämnad att lända
till efter rättelse också vid kommunaltaxeringen (Bilaga IV).

Landskapsnämnden har icke funnit några stadganden i rikets gällande
författningar, som kunde lända till särskild ledning vid bedömandet av pe-
titionerarnas önskningsmål i förevarande avseende. Ej heller har landskaps-
nämnden ur rikssvensk lag eller förordning kunnat finna några bestämmelser
beträffande deklara-tions- och taxeringsgrunderna, som kunde utgöra en mått-
stock för regleringen av det av petitionärerna önskade grundavdraget. Och
i fråga om inkomst vid folkpensionering i Sverige stadgas i lagen om folk-
pensioneringen endast att "där inkomst helt eller delvis utgöres av natu-
raförmåner, skall uppskattning verkställas efter regler som fastställas av
Konungen". Dessa regler torde växla efter index.

Landstingets lagutskott har enligt landskapsnämndens åsikt klart ådaga-
lagt, att lagstiftning i förevarande fall icke kan komma i fråga, när för
sådant fall landskapet skulle ingripa i lagstiftningen på rikets behörig-
hetsområde, då ju ändring i de värden, som skola medräknas vid löneinne-
hållandet, ankomma å socialministeriet, samt det ock ankommer å sagda mi-
nisterium att i löneinnehållningsbevisen särskilja kontant lön och natura-
förmåner. Emedan, såsom kommunala centralbyrån framhåller, det torde fin-
nas goda utsikter till sådana åtgärder av folkpensionsanstalten, att kvit

ton för löneinnehållandet framdeles komma att uppgöras så, att naturaför-
månernas penningbelopp antecknas skilt å kvittot jämte den kontanta löne-
anser landskapsnämnden, att petitionärernas förhoppningar om en rättvis
taxering av löntagare och arbetsfolk komma att tillgodoses, synnerligast
som gällande landskapslag även medgiver taxeringsmyndighet rätten att ut-
ver deklaration av vederbörande erhålla nödiga uppgifter för taxeringen.
Och dessutom finnes alltid utvägen, och denna bör enligt landskapsnämnden
uppfattning av taxeringsmyndighet tillämpas, nämligen att i kungörelse om
skyldigheten att avgiva deklaration uppmana vederbörande att i sin dekla-
ration alltid uppgiva såväl kontant lön som uppskattning av naturaförmå-
ner.

Med stöd av den utredning, som här ovan lämnats, får landskapsnämnden
vördsamt föreslå,

att vicetalmannen Herman Mattssons med fleras ifrå-
gavarande petition icke måtte föranleda till någon sär-
skild åtgärd från Landstingets sida.

Mariehamn den 6 februari 1942.

På landskapsnämndens vägnar:

G. H. Strandberg

Herman Mattsson

till landskapsnämndens framställning № 5/1942.

Avskrift.

B.D. 5/20-41.

Ank. 9. 9. 41.

Till Landskapsstyrelsen.

Med anledning av Landskapskansliets hos Mariehamns kommunala taxeringsnämnd gjorda anhållan om ett utlåtande angående en av vicetalmannen H. Mattsson m.fl. till Ålands Landsting inlämnad petition, innebärande att personer, som åtnjuta naturaförmåner och av vilkas lön innehållande skall ske enl. lagen om folkpensionering, icke måtte drabbas av oskäligen beskattning jämförda med andra skattskyldiga, får undertecknad å taxeringsnämndens vägnar anföra följande:

De exempel petitionärerna upptaga i sin framställning till Landstinget visa på ett övertygande sätt, att svåra orättvisor i kommunalbeskattningen föranledas, om taxeringsnämnderna utan vidare använda slutbeloppen i de s.k. innehållningsbevisen vid taxeringen. Men denna sak har icke undgått taxeringsmyndigheternas uppmärksamhet, utan har åtminstone kom. taxeringsnämnden i Mariehamn räknat med att nödgas taga frågan i betraktande för inkommande beskattningsår.

Vad då beträffar uppskattningen av anställdas fria kost, fri bostad, lyse, värme och andra liknande naturaförmåner, finner taxeringsnämnden i Mariehamn för sitt vidkommande, att den fortfarande är underkastad samma normer som förut i beskattningshänseende, även efter det Socialministeriets föreskrifter om förhöjda värden för nämnda naturaförmåner tillkommit. Och behandlingen av dessa beskattningsobjekt kan ske efter samma principer som tidigare, Ty taxeringsnämnderna äro icke skyldiga att tillämpa de av Socialministeriet anbefallda värderingarna utom i fråga om folkpensioneringen. Härvidlag finnes dock måhända skäl för den reflexionen, att berörda angelägenhet kan leda till större svårigheter på landsbygden än i Mariehamn, eftersom här icke förekomma jordlägenheter med det särskilda slag av taxeringsförfarande, som de föranleda. Fördenskull är frågan för Marie-

hamns vidkommande icke så brännande. Ty även om man rent teoretiskt för sätter, att de för folkpensionspremiernas skull fastställda beloppen för naturaförmåner skulle tagas i bruk, så skulle icke detta härstädes förändra så betänkliga konsekvenser, som av de i petitionärernas inlägg anförda exemplen framgår.

Dock är redan nu så mycket tydligt, att det för de flesta taxeringsnämnder blir nödvändigt att fångå Socialministeriets värderingar utom när det är fråga om att bestämma storleken av folkpensionspremien. Och då kunna vissa svårigheter yppas på grund av innehållningsbevisens nuvarande upställning. Det framgår nämligen icke, huru stor del av slutbeloppet som löper sig på naturaförmånerna särskilt för sig. En taxeringsnämnd måste dock, där intet annat är känt, i allmänhet förutsätta, att detta belopp av Socialministeriet föreskriven storlek ingår i slutbeloppet, och den kan då genom en enkel subtraktion reducera detta, så att det motsvarar de grunder, som befinnas rättvisa och billiga. I en del fall inrymmes visserligen icke i innehållningsbevisens slutbelopp någon uppskattning av naturaförmåner, eftersom sådana alls icke förekommit. Taxeringsnämnderna i Ålands jämförelsevis små kommuner äro emellertid så sammansatta, att de äga den nödvändiga kännedomen om vilka personer, som blott uppburit penninglön utan att samtidigt åtnjuta naturaförmåner. Ännu bättre bleve taxeringsnämnderna ställda, om genom något åtgörande från deras sida en sedvänja uppstode, att i berörda punkter deklaranter själva skulle i deklarationen upplysa till huru stort belopp naturaförmånerna upptagits.

Ålands Landstings lagutskott uttalar i sitt betänkande, att det i här berörda angelägenhet är ogenomförbart att genom lagstiftning förmå vederbörande skattskyldiga att tillvarataga sina egna intressen. Säkert har lagutskottet begrundat saken, innan det avgav detta omdöme. Också kan med de lagbestämmelser, som i detta nu gälla, envar som vill skydda sina intressen tillräckligt effektivt göra det även i de fall, varom här är fråga, så långt de av taxeringsnämnderna tillämpade normerna medgiva. Och en eventuell komplettering av kommunallagens bestämmelser beträffande taxeringsnämndernas verksamhet skulle blott kunna givas under den allmänna formen att de åläggas begå så, att missförhållanden icke uppstå, när naturaförmåner beskattas. Men på varje punkt, där verkställandet av en skatteberäkning är överlämnat åt taxeringsnämnds prövning, är det självfallet under

förstått, att denna prövning skall ske så, att största möjliga rättvisa i olika riktningar ernås. Och skulle taxeringsnämnd icke kunna eller vilja åstadkomma rättvisa och jämnhet i beskattningen, så finnas högre instanser, dit missnöjd kan vända sig för att vinna rättelse. Så mycket kan fastställas, att nu förefintliga lagbestämmelser beträffande beskattning icke lägga hinder i vägen för att önskat resultat uppnås på de punkter, som petitionärerna uppmärksammat.

Skulle folkpensionsanstaltens innehållningsbevis uppställts så, att av dem framginge storleken av naturaförmånernas penningvärde, vore en svårighet ur världen. Kanske kan en sådan uppställning komma till stånd närgång i framtiden, om önskemålen därom bliva tillräckligt starka. Så, som det nu är, finnes måhända skäl för att taxeringsnämnd i annons eller medelst anslag påminner vederbörande deklaranter att i deklarationen upplysa om huru stort belopp i deras deklaration, som faller på naturaförmåner.

Det som sagts om värderingen av naturaförmånerna för kommunalbeskattningen tyckes visa, att den i allmänhet icke bör få överskrida den av Socialministeriet anbefallda. Men väl talar allt för att den åtminstone på den åländska landsbygden måste sättas lägre. En liten disproportion uppstår då visserligen, men den är av mer teoretisk än praktisk betydelse. Nu få nämligen obligatoriska försäkringspremieavgifter avdragas vid beskattningen. Om naturaförmånerna för folkpensionen i ett fall värderas till 500:- pr månad, blir slutbeloppet 6000:- pr år. För hälften härav har den försäkrade själv betalt premie, som uppgår till 1 % av 3000:- eller 30:- mk. Detta är han berättigad att avdraga i sin deklaration. Ifall sedan taxeringsnämnden i och för kommunalbeskattningen uppskattar hans naturaförmåner exempelvis till 200:- pr månad, blir slutbeloppet 2400:- pr år. 1 % å hälften av detta uppgår till 12:- mk., som alltså i detta fall vore det moraliskt riktiga avdraget. Dock måste under alla omständigheter 30:- mk. avdragas. Frågan äger dock, som nämnts, ingen praktisk betydelse, emedan de ifrågakommande beloppen äro små.

Petitionärernas framställning belyser på ett högst beaktansvärt sätt det faktum, att taxeringsnämnderna, när de uppskatta naturaförmåner, här efter icke få bliva stående blott vid frågan, huruvida ett värde för fri kost, logi m.m. motsvarar prisnivån överhuvudtaget. Det kan hända, att

man då måste medgiva, att Socialministeriets värdering icke kan anses som alltför hög. Utan man är nödsakad att även nogsammt beakta också de fingervisningar, som en jämförelse mellan de olika beskattade i samhället erbjuder till ledning. Detta är, härutinnan hava petitionärerna fullkomligt rätt, oundgängligen nödvändigt särskilt när åsättandet av skatterna stöder sig på prövningsförfarande och hårda konsekvenser därtill drabba i ekonomiskt hänseende mindre välgynnade samhällsmedlemmar.

Mariehamn, den 9 september 1941.

K.N. Dahlblom.

ordf. i Mariehamns kom.tax.nämnd.

Avskriftens riktighet bestyrker; Mariehamn, å landskapsstyrelsens registratorskontor, den 6 februari 1942.

Ex officio:

Onne. May / Ahlman
registrator.

Bilaga II

till landskapsnämndens framställning № 5/1942.

Avskrift.

B.D. 5/20-41.

Ank. 26. IX. -41.

Till Ålands Landskapsnämnd.

på grund av Landskapsnämndens resolution av den 10 dennes jämte till densamma hörande handlingar rörande ändring av kommunallagarna i särskilda beskattningsärenden för naturaförmåner, får jag härmed hövligast framhålla följande.

Att de av socialministeriet fastställda uppskattningsvärdet å naturaförmåner för innehållande av lön som premier för folkpensionering kan anses som oskäligt högt för att tillämpas vid fastställandet av kommunalbeskattningen kan välvilligt medges. Men jag är av samma åsikt som petitionärerna uti inledningen av sin inlaga till landstinget säger, att beskattningsmyndigheterna inom de Åländska kommunerna på ett synnerligen lovvärt sätt beflitat sig om rättvisa och billighet samt vid beskattning av isynnerhet sjö- och arbetsfolk farit varliga fram. Och då enligt lagutskottets betänkande tydligen framgår att, enligt nu gällande kommunallagar, taxeringsmyndigheterna icke kan vara bundna att vid fastställandet av det kommunala skattöret följa de av socialministeriet fastställda värdena å naturaförmåner som skola tillämpas vid innehållande av lön för folkpensionen, är att hoppas att taxeringsmyndigheterna fortfarande, såsom hittills, skall iakttaga rättvisa och billighet vid fördelningen av kommunalskatten, då det tillkommer rätt för envar kommun särskilt att bestämma även andra skattegrunder, varvid, förutom allt övrigt, kan nämnas s.k. husbondelön, vilken kan tänkas stå i ett särdeles nära samband med här ifrågavarande arbetares åtnjutna förmåner. Varföre jag som min åsikt vill framhålla, att kommunalbeskattningen, med tanke på en rättvisare fördelning av skattetungan, icke skulle kunna vinna på en lagändring i här berört avseende, varvid då den fria prövningsrätten troligen mer än hittills komme att beskäras.

mala den 25 september 1941.

J. Manselin.

Avskriftens riktighet bestyrker; Mariehamn, å landskapsstyrelsens registratorskontor, den 6 februari 1942.

Ex officio:

Anna Maj Dahlblom
registrator.

till landskapsnämndens framställning № 5/1942.

Avskrift.

B.D. 5/20-41.

Amk. 30. IX. -41.

KOMMUNALNÄMNDEN

i

Finström.

Till Landskapskansliet i landskapet Åland,

№ 534.

Mariehamn.

Återställande landskapskansliets bilagda resolution № 693, av den 5 innevarande september med till resolutionen hörande handlingar får jag å kommunalnämndens vägnar i avseende å avfordrat yttrande i ärendet framhålla:

Att en särskild lagstiftning beträffande oskälighetsbeskattning i och för kommunala och andra utskylder synes, i likhet med lagutskottet, icke kunna förekomma; men skulle uppgifter å det löneinnehållsbevis, som ingives till taxeringsnämnden eller bifogas deklarationen, om huru stor del av det totala lönebeloppet utgöres i kontanta medel och huru mycket för natura förmåner eller, om så är, blott det ena eller andra, vore detta till stor nytta och gagn för taxeringsnämnden och kunde detta genast av arbetsgivaren vid utgivande av lön och bevis å detsamma antecknas.

Beträffande beskattningssumman för pensionspremierna kan näppeligen någon ändring eller avvikelse från förtjänstbeloppet i beviset ske, enär ett dylikt bevis inlämnats till pensionsanstalten, men beträffande den kommunala taxeringen, för vilken petitionärerna antagligen varit mest ömhjärtade, kunde nämnden hava en god ledning ifall densamma, efter skälig prövning, ville åsätta natura förmånerna ett annat värde än det i beviset beräknade.

Att förtjänstsumman å ett löneinnehållsbevis genom naturaförmånernas högre värde till någon del förstoras torde icke vara till löntagarens nackdel, enär arbetsgivaren deltar med hälften av det belopp som skall till anstalten erläggas, utan hållre till dennes förmån, emedan personen i sinom tid utbekommer ett större pensionsbelopp. Finström, den 27 september 1941.

E. Eriksson.

Av-

skriftens riktighet bestyrker; Mariehamn, å landskapsstyrelsens registratörskontor, den 6 februari 1942.

Ex officio:

Anna May Dahlblom
registrator.

Bilaga IV

till landskapsnämndens framställning N:o 5/1942.

Avskrift.

Ank. 17.12.41.

ÅLANDS STADSFÖRBUND
Helsingfors.
Kommunala centralbyrån.

Ålands Landskapsnämnd,

N:o 907/1941
ST/AG

Mariehamn.

Sedan Landskapsnämnden medels skrivelse av den 14 sistlidne november n:o 824 inbegärt Kommunala Centralbyråns utlåtande och förslag med anledning av vicetalmannen Herman Mattssons m.fl. petition om åstadkommande av sådana ändringar av kommunallagarna för landskommunerna på Åland och Mariehamn att personer, som åtnjuta naturaförmåner och av vilkas löninnehållande skall ske enligt lag av folkpensionering, icke måtte drabbas av oskäligen beskattning får Kommunala Centralbyrån i saken inkomma med följande yttrande:

Mitt under vinterkriget eller närmare sagt den 19 januari 1940 utfärdades en sådan temporär ändring av lagen om folkpensionering, att fastställandet och uppbörden av de försäkringspremier, vilka hänförande sit till år 1939 uppsköts att verkställas i samband med taxeringen och uppbörden av kommunalskatt år 1941, varjämte den försäkrade, åt vilken år 1939 utfärdats bevis över innehållande av lön och som icke har fogat detsamma till sin för år 1939 avgivna inkomstdeklaration för kommunalbeskattningen, har rätt att under förloppet av januari 1941 insända sagda bevis eller annan om innehållande av lön given utredning till taxeringsnämnden å sin boningsort. Den 8 februari 1940 fattade statsrådet därjämte ett beslut angående vissa temporära avvikelser från bestämmelserna i lagen om folkpensionering. Enligt sagda beslut skulle vid beräkning av arbetslön, varav en del bör innehållas såsom försäkringspremier, endast penninglönen beaktas med avvikelse från bestämmelserna i 8 och 12 §§ i lagen om folkpensionering.

Den 23 december 1940 ändrades lagen om folkpensionering och § 12 i densamma fick den lydelse den förnärvarande allt ännu har och enligt vilken socialministeriet fastställer de grunder, enligt vilka beräkning av arbetslönen för innehållande av premier skall beaktas beträffan-

de naturaförmåner. Enligt den tidigare lydelsen hade taxeringsnämnden varit befogade att själva fastställa naturaförmånernas belopp. Den 28 december 1940 fastställde socialministeriet det penningvärde å naturaförmåner, som skall beräknas vid innehållande av lön. Dessa grunder trädde i kraft från början av år 1941.

Det är beträffande dessa grunder och deras inverkan på kommunaltaxeringen som synas föranlett vice talmannen Mattsson m.fl. att lämna den petition, varom Centralbyråns utlåtande önskas. Att märka dock att dessa av socialministeriet utfärdade grunder rörande penningvärdet å naturaförmåner gälla endast i fråga om den värdering, som ifrågakommer vid innehållande av lön för folkpensionspremierna. I anledning av att man det oaktat redan i början av år 1941 inom taxeringsnämnderna begynte i praktiken i viss mån tillämpa också dessa samma grunder vid fastställandet av naturaförmånerna vid kommunaltaxeringen, sammankallade socialministeriet representanter för folkpensionsanstalten och kommunala centralförbunden till en konferens i februari år 1941.

Som en följd av den diskussion, som härvid fördes i saken, tillstod socialministeriet sedermera också genom de kommunala centralförbunden dessas medlemskommuner en skrivelse, varuti uttryckligen understrykes att prisbestämningen för naturaförmåner ha avseende endast på löneinnehållandet för folkpensioneringen.

Det framhålles vidare i detta meddelande till kommunerna, att socialministeriets beslut är av synnerligen summarisk natur. Det heter däri bl.a. följande:

"Sålunda har landet icke indelats i dyrhetsgrupper, ehuru det t.ex. råder en stor skillnad emellan hyrorna på landets dyraste och på landets billigaste ort. Summariskhet framträder även däri, att t.ex. penningvärdena för de olika slagen av spannmål jämte korn avse jämväl malade alster såsom gryn och mjöl. En sådan summariskhet är möjlig därför, att den icke nämnvärt inverkar på innehållningsbeloppen och är ändamålsenlig därför, att det tekniska handhavandet av innehållandet på detta sätt blir enklare. Såsom bevis på förstnämnda påståendes riktighet skall här beräknas innehållningsbeloppet för en naturaförmån av ett rum i det fall, att penningvärdet per månad utgör a) det i socialministeriets beslut bestämda beloppet 250 mk eller b) 110 mk,

vilket måste betraktas såsom en mycket billig hyra. Innehållningsbeloppet är $1/2$ % av sagda penningvärde, avrundat till närmaste jämna markbelopp eller alltså i fallet a) 1 mk och i fallet b) likaså 1 mk.

Ehuru de i socialministeriets ifrågavarande beslut bestämda penningvärdena för naturaförmåner äro på sin plats vid innehållande av lön, följär härav ingalunda, att de vore användbara även för andra ändamål, såsom t.ex. vid bestämmande av pris för det ekonomiska livet eller för beskattningen. För sådana ändamål äro de alltför summariska, t.o.m. till den grad, att man på flere orter kunde anse det strida både mot lag och god sed att använda dem till sådana ändamål.

Slutligen må nämnas, att i socialministeriet för undvikande av de missförhållanden, vilka orsakas av en tillämpning av beslutet vid prisbestämning i andra fall än för löneinnehållande, upptagits till prövning en ändring av sagda beslut. Då ett eventuellt nytt beslut icke utan att därav föranledes betydande förvirring kan få träda i kraft tidigare än vid ingången av nästkommande kalenderhalvår, d.v.s. den 1 inkommande juli, anhåller socialministeriet, att kommunalförbundet benäget ville delgiva sina medlemmar ovan anförda synpunkter."

Givet är således, att socialministeriets ovannämnda beslut angående penningvärdet å naturaförmånerna icke behöva som sådana tillämpas vid kommunaltaxeringen då de överhuvudtaget icke fastställts för sådant ändamål. Kommunaltaxeringen skall för övrigt verkställas enligt de grunder, som ingå i kommunallagarna. Det ankommer på vederbörande taxeringsnämnd att oberoende av ovan anförda prisbestämningsgrunder tillämpa egna lokalt betonade grunder för naturaförmånerna vid kommunaltaxering.

På grund av den vid ovannämnda konferens framförda kritik av socialministeriets beslut av den 28 december 1940 ändrade socialministeriet också senare, såsom i ovannämnda cirkulär redan förordades, grunderna för folkpensioneringen; dessa ändrade grunder gälla från den 1 juli 1941. De ingå i socialministeriets beslut av den 6 juni 1941. Den 30 juni 1941 har statsrådet ytterligare gjort den avvikelser från bestämmelserna om innehållande av lön i lagen om folkpensionering att dessa tillsvidare icke tillämpas på löner vid tillfälliga byggnads- och utarbeten, som försvarsverket låter uppföra.

Emedan i det kvitto, som utfärdas över innehållandet av lön för folk-

pensioneringen icke ingår någon särskild kolumn eller rad för åtskiljande av den kontanta lönen från de värderade naturaförmånerna, är det vid taxering icke möjligt att vid lönekontroll enbart hålla sig till den bruttolön, som framkommer från resp. kvitto, utan böra taxeringsmyndigheterna förskaffa sig annan kännedom om till vilka belopp resp. kontanta lön och naturallön uppgå till. Detta kan icke bli möjligt med mindre vederbörande skatteskyldig i sin deklaration angiver förenämnda belopp.

Kommunala Centralbyrån har gjort en muntlig framställning hos folkpensionsanstalten att denna ville vidtaga sådan åtgärd, att kvitton för löneinnehållandet främdeles skulle uppgöras så, att naturaförmånernas penningbelopp antecknas skilt å kvittot jämte den kontanta lönen. Göttingar finnes för övrigt om att framställningen inom kort skall leda till resultat. Vederbörande arbetsgivare äro för resten enligt lag skyldiga att uppgiva arbetstagares löner, varför taxeringsnämnden har möjlighet att på grundvalen på sådana lönuppgifter också klarlägga kontanta löner och naturallönernas inbördes förhållande. Taxeringsnämnden är nogsnat tvungen att verkställa sin taxering i stort sett utan nämnvärt hänsynstagande till de kvitton, som för folkpensioneringen biläggas deklarationsblanketten. I särskilda fall kunna dock naturligtvis kvittona också tjäna som extra stöd för taxeringen, d.v.s. om deklaration till ävnt tyrs icke inlämnats. Någon särskild lagstiftning, vare sig för riket eller för de åländska kommuners räkning, anser Kommunala Centralbyrån nog icke påkallad för att bringa ordning och reda i taxeringen av löneinkomster, då lagen om folkpensionering ju, ehuru den ju kunde ha varit till större hjälp för kommunaltaxering, ändå icke är ämnad att lända till efterrättelse också vid kommunaltaxeringen. I den kungörelse, som utfördes om skyldighet att avgiva deklaration torde vederbörande taxeringsmyndigheter däremot ha anledning att framföra önskvärdheten av att i resp. deklaration alltid uppgivas skilt för sig de kontanta lönerna uppskattnings av naturaförmånerna.

Remisshandlingarna återgå härmed.

Helsingfors den 3 december 1941.

Kommunala Centralbyrån.

Yrjö Harvia.

Sigfrid Törnqvist.

Avskriftens riktighet bestyrker, Mariehamn, å landskapsstyrelsens registratorskontor den 6 februari 1942.

Ex officio:
Onne May Dahlbom
registrator.